

Colloquium 2017: Getuigenissen/ témoignages

Getuigenis 1

Ik moet nu om 19u in bed liggen voor de zorgen en dan trekken ze de hekken op zodat ik niet meer uit bed kan. Ik lig nu opgesloten in mijn bed. Ik stond s' morgens altijd om 7u op en ging naar de badkamer mij wassen en aankleden op mijn ritme. Daarna had ik genoeg tijd om te ontbijten in de eetzaal met mijn tafelgenoten. Nu moet ik wachten tot iemand het hek naar beneden komt doen zodat ik kan op staan. Gisteren was dit pas om 9u. Dan ben ik de laatste in de eetzaal en zit er helemaal alleen te eten. Mijn tafelgenoten zijn al lang terug naar hun kamer. Toen ik vroeg waarom die hekken nu opeens moesten, zeiden ze mij dat dit was om niet uit mijn bed te vallen. Ik ben 87 jaar en ben nog nooit uit mijn bed gevallen.

Témoignage 2

J'ai 85 ans, je suis allée plusieurs fois à l'hôpital. Depuis mes problèmes de santé, j'ai l'impression de ne plus exister. Je ne peux plus rien faire. 'C'est pour m'aider' disent-ils. Un jour, un juge est venu me voir avec un avocat. Il m'a juste dit de signer un papier. Maintenant on me dit que j'ai un administrateur de biens. Je ne me reconnais plus. Ce n'est pas moi, ça, de vivre sans ma carte de banque. Je me suis toujours débrouillée toute seule, j'ai gagné ma vie, et tout ça pour en arriver là !

Je suis en colère, comme un lion en cage! Je suis sans arrêt à la recherche d'un papier ou d'une solution qui me permettrait de revenir en arrière. Mais que dois-je faire? Je voudrais redevenir la personne que je suis vraiment.

Getuigenis 3

De situatie van de zus van mijn meter trek ik mij wel heel hard aan, zowel professioneel als familiaal. De situatie verergert alsmaar: ze wil de zorgnood niet inzien, blijft weigeren en “rebelleren” tegen familieleden en ze laat zich volledig gaan. Dit is heel pijnlijk om te zien omdat we haar altijd gekend hebben als fiere vrouw die er steeds piekfijn uit zag. Ook de bezorgdheid naar haar echtgenoot groeit. Gaat hij dit blijven volhouden? Gaat hij hier zelf niet ten onder aan gaan? Wat als hij zou wegvallen? Is dit hoe ze haar leven wil eindigen? Kunnen we haar op één of andere manier nog gelukkig maken? Het feit dat ze vergeet en niet meer zo lief is, kan ik gemakkelijker kaderen door mijn opleiding en beroep. De rest van de familie heeft het er wel heel moeilijk mee.

Témoignage 4

Notre papa n’a jamais été incontinent. Jusqu’il y a peu, il se rendait à la toilette, tout seul, à l’aide de son déambulateur. Même s’il mettait beaucoup de temps pour se lever, se déplacer de quelques mètres et entrer dans sa salle de bains, il y mettait son point d’honneur : pour lui, cette autonomie était vitale. Maintenant, le personnel trouve que cela traîne trop, que cela complique tout.

Le personnel n’a pas le temps d’attendre. On lui impose donc des protections. Il se sent humilié. Moi aussi et je ne reconnais plus mon papa.

Getuigenis 5

Ik heb een lange tijd een oudere dame verzorgd en had er een hele goede band mee. Op een bepaald moment is onze hulp stop gezet omdat de dochter, die de volmacht had, dit niet meer wou betalen omdat zij vond dat haar moeder naar het rusthuis moest. Een paar maand later heb ik via mijn sectorverantwoordelijke vernomen dat mevrouw overleden was. Waar, wanneer en hoe weet ik niet. Ik ben ontgoocheld. Wij als verzorgenden staan zo dicht bij de mensen en zien het als er iets mis gaat. Er word aan ons gevraagd om dit dan te melden. Wij doen dat en daar sta je dan met al je informatie in de kou. Ze zeggen dan dat je hebt gedaan wat je kon maar dat je niet meer kan en mag doen want je bent verbonden aan je beroepsgeheim en dat is dan zo frustrerend. Ze zeggen wel dat je uren erop zitten en dat je je job niet mag meenemen naar huis maar we zijn wel met oudere, meestal weerloze mensen bezig.

Témoignage 6

Mon épouse est à l'hôpital. Elle doit sortir sans tarder. J'ai déjà tout préparé à la maison, j'ai enlevé les tapis pour qu'elle ne tombe pas, j'ai trouvé une infirmière qui viendra tous les matins et j'ai aussi réservé des repas chauds pour chaque midi. J'ai mis beaucoup d'énergie dans toutes ces démarches. J'étais content, je retrouvais de l'espoir. Mais là, à l'hôpital, ils viennent de me dire qu'un retour à la maison n'est pas possible et qu'elle doit entrer en maison de repos. Sans nous demander notre avis!

Nous vivons ensemble depuis 50 ans, main dans la main. Je ne puis imaginer vivre loin d'elle.

Mais qu'est-ce que je peux faire? Je suis fâché. Je me sens très seul et très démuni face à leur décision.

Getuigenis 7

Ik heb mijn handtekening gezet en zo de toelating gegeven om bij mijn schoonzus (met wie ik een zeer goede verhouding had) een voorzet tafel te plaatsen zodat ze niet meer kon opstaan, want ze viel wel gemakkelijk. En ook om een verpleegdeken aan te doen voor de nacht zodat ze niet over hekkens kon kruipen, omdat ze alleen naar het toilet wou. Toen wist ik niet dat het zo een zware impact zou hebben op haar lichamelijk en geestelijk welzijn. Door het lange zitten achter haar tafeltje kreeg ze blaasproblemen, de woorden "van plas maar in je pamber, dat kan geen kwaad", maakten haar droef en ze voelde zich minderwaardig. Door haar belemmeringen is ze minder van het leven gaan houden. Haar blik werd star, en soms keek ze me zo smekend en soms zo verwijtend aan. Ik weet niet of ik nog zou instemmen met het plaatsen van fixatie middelen, mijn schoonzus heeft er sterk onder geleden en wij ook. Ik zit gewrongen met een gevoel van " tekort geschoten zijn", had ik niet beter mijn handtekening in getrokken, en 'komen wat komt'...

Témoignage 8

*Mon fils et sa femme trouvaient qu'on dépensait trop d'argent, qu'on faisait confiance à n'importe qui. Mais c'est notre argent, on l'a gagné honnêtement, tout notre vie! Et maintenant qu'on ne peut plus voyager, on aime se faire des petits plaisirs. Quel mal y a-t-il?
Mon fils ne comprend rien! Il est allé voir un juge et le juge l'a autorisé à s'occuper de nos biens. Il paie toutes les factures à notre place et pour les dépenses de la semaine, il nous laisse juste un petit montant d'argent de poche. Mais vous vous rendez compte? Les enfants qui donnent l'argent de poche à leurs parents! Comment notre fils ose-t-il nous infantiliser ce point?*